

Önce, onun seçkin arkadaşı aynı zamanda yakın akrabası Hazreti Mir İsmail'den (r.a.) bahsedeceğim. Mir Muhammet İsmail, onun fiziksel şekli ve özelliklerini tarif ederken diyor ki :

“Allahın lûtfuyla Ahmedi Müslümanlar dünyanın her yanında bulunmaktadır. Fakat Ahmet Hazretlerini (a.s.) gören Ahmedilerle onu görmeyenler arasında dünya kadar fark vardır. Onu görmüş olmanın ve onunla birlikte bulunmanın mutluluğu, onu görenlerin kalplerine hâlâ yayılmaktadır. Bir resimle onun aslı arasında çok büyük bir fark vardır; fakat bu fark ancak onun aslını görenlerce kavranıp anlaşılabilir. Onun fiziksel şekli ve özelliklerinin ayrıntılı bir dökümünü yapmaya çalışmak yerine, onu bir tek cümle ile tarif edebilirim: O, erkek zerafetinin mükemmel bir örneği idi.”

Bununla birlikte, bu erkek zerafetine ruhsal bir aydınlık ve parıldamanın katıldığını söylemezsem, bu tarifim eksik olur. Gerçekten O, İslâm'ın güzelliklerini göstermek için gönderilmişti; fakat Allah onu, görenlerin kalplerini kendine çeken fiziksel bir zerafetle de mübarek kıldı. “Beyaz tenliydi, vücudu mütenasıpti. Ne bir darbe, ne bir keder, ne de zor bir deneme veya sıkıntı onun yüzünü sarartabilirdi. Mübarek yüzü daima saf bir altın parçası gibi parıldardı. Daima neşeli bir gülümseme dolaşırdı bu yüzde. Onu görenler şöyle derdi: Eğer bu kimse bir yalancı ise ve kendisi yalancı olduğunun farkında ise, böyle neşeli bir yüze, bu mutluluk, zafer ve sükunet belirtilerine nasıl sahip olabilir? Dindarlık ve doğruluğu ifade eden bu dış belirtiler, kötü bir iç yapının yansıması olamaz. Keza, bir sahtekârın çehresinden böyle nur-u iman (iman nuru) yayılamaz.

Yüzünde aslâ bir şaşkınlık ve keder işareti bulunmazdı. Ziyaretçiler bu yüzde daima bir gülümseme ve neşe dolaştığını görürlerdi. Gözleri alışıldığı üzere, yarı kapalı dururdu. Alnında daima zekâ, basiret ve doğru bir kavrayış ifadesi vardı. Oturup kalkması ve giyimi hiçbir formaliteyi açığa vurmuyordu. Görünüşünde bir bakıma gerçekten Peygamber Efendimiz'in (s.a.v) örneği vardı, fakat bütün ilgisini bu görünüş üzerinde toplamak veya buna çok dikkat etmek, onun vekarlı davranışlarına yabancı idi.”[1]

"VADEDİLEN MEHDİ HAZRETLERİ" adlı kitaptan

YAZAN: MİRZA MÜBAREK AHMED

ÇEVİREN: RAŞİT PAKTÜRK

[1] Hayat-ı Tayyibe; s.365-369